

JIŘÍ WEIGL, INSTITUT VÁCLAVA KLAUSE: COVIDOVÁ CESTA K INFLACI A SOCIALISMU

- CZ24 News | 25. března 2021

ČESKO: Covidová krize už trvá téměř rok a zasáhla nejenom zdravotní stav lidí a fungování zdravotnických systémů. Stala se katalyzátorem změn v ekonomice i společnosti, které směřují k daleko zásadnější proměně našeho světa, než si je většina z nás ochotná připustit.

Před rokem byli obyvatelé téměř všech zemí na naší planetě zaskočeni přístupem, který jejich vlády unisono zaujaly k před několika měsíci se vynořivší epidemii nového koronaviru v daleké čínské provincii Chu-pej. Během několika týdnů byl prakticky ve všech státech světa bez ohledu na jejich politické zřízení a společenské tradice přijat zcela bezprecedentní jednotný přístup k řízení společnosti ohrožené neznámou epidemií.

Tento přístup vychází z premisy, že život každého jednotlivce má pro společnost absolutní hodnotu a jeho záchraně musí být podřízeno úplně všechno. To je v dějinách lidské společnosti zásadní novum, neboť žádná lidská společnost k jednotlivci v situaci svého ohrožení takto nikdy nepřistupovala. Naopak, smrt člověka bývala chápána až donedávna jako přirozená součást života, jako jeho nevyhnutelné zakončení, které k normalitě světa patří. Zdroje a možnosti lidské společnosti byly vždy omezené a pro lidstvo bylo proto základním imperativem zajistit přežití a reprodukci společnosti, chránit její mladou generaci a produktivní síly. Život jednotlivce absolutní hodnotou nikdy nebyl, každá lidská společnost si až dosud stanovovala morální právo požadovat od svých příslušníků i obět nejvyšší, pokud šlo o přežití celku, jeho záchranu či obranu.

To dnes jakoby neplatí. Vlády a společenské autority se tváří, že společnost každému svému členovi zajišťuje stejný přístup k maximální lékařské péči a hlavní katastrofou, která nám prý hrozí, je situace, kdy by lékaři museli volit, komu se špičkové péče má dostat a komu ne.

To je však absolutní manipulace, toto dilema musejí lékaři řešit neustále a dosud tak vždy činili a činí. Žádná existující společnost na světě není schopna zajistit dostupnost špičkové zdravotní péče pro veškerou svou populaci a není pravdou, že polymorbidní příslušníci nejstarší generace mají u nás či kdekoli jinde na světě plošně k této maximální péči masově volný přístup. Ani nejbohatší země si nic takového nemohou dovolit.

V případě covidové krize však vytvářejí oficiální místa i média falešný dojem, že stát takovou povinnost má a celá společnost má kategorickou morální povinnost státu za cenu jakýchkoliv obětí umožnit zachránit každý lidský život, nebo se o to alespoň pokusit.

Proti této lživé moralistní manipulativní demagogii zneužívající humanistické a křesťanské tradice je velmi obtížné či zcela nemožné se v éře politické korektnosti otevřeně postavit.

Je příznačné, že stejná logika a stejné morální vydírání společnosti byly použity i v případě masové migrace. Kategorický imperativ pomáhat – tentokrát masám stěhujících se migrantů – i za cenu sebezničení a rozvratu vlastní společnosti a ohrožení její budoucnosti byl vládami i mezinárodními organizacemi prosazován jako jedině možný. Nic nevadí, že žádný stát takto – jak vůči migrantům, tak v případě epidemie – v historii nikdy nepostupoval a vždy dosud vycházel z premisy ochránit především přežití a budoucnost vlastní společnosti jako celku.

U nemoci Covid-19 se mělo už před rokem za prokázané, že její epidemie ve větší míře neohrožuje děti ani mladé a zdravé lidi. Naopak, její rozhodující část probíhá skrytě a bezpříznakově. Fatálně ohrožena je pouze velmi malá část nejstarší populace s mnoha polymorbiditami. Ta je přirozeně ohrožena na životě jakýmkoli dalšími zdravotními riziky, takže její zvýšené ohrožení novou epidemií nebylo nic výjimečného ani překvapivého. Všechny epidemie se takto chovají a přestože se lidstvo vždy snažilo své nejstarší a nejslabší chránit a léčit, byli obvykle nejčastějšími oběťmi. Vždy však bylo vždy jasnou prioritou udržení a zajištění normálního fungování společnosti. Dnes nikoliv.

Na nově postulované premise morální povinnosti státu ochránit za cenu jakýchkoliv obětí a společenských nákladů každý lidský život – zřejmě inspirován WHO či OSN – vznikl mezinárodní názorový mainstream, který na rozdíl od minulosti od prvopočátku prosadil zcela nečekaný a netradiční přístup k epidemii – totální paralýzu společenského i ekonomického života s údajným cílem šíření viru jakoby vymýtit, a to právě pod záminkou ochrany nejstarších a vážně nemocných.

Namísto toho, aby vládám bylo doporučeno posilovat své zdravotnické systémy, urychleně doplnit a vyškolit zdravotnický personál, pořídit potřebnou techniku a léky a chránit rizikové skupiny, zavřely v březnu 2020 vlády napříč kontinenty jako přes kopírák školy, obchody, hranice a firmy, uzemnily letadla, umlčely kulturu a všem lidským obyvatelům naší planety nasadily na obličej roušky a respirátory. Čím bohatší a vyspělejší země, tím důkladnější tato opatření byla, a tím větší bylo šíření nového koronaviru a jeho obětí. Odpovídal tomu poté i drastický hospodářský pokles v následujícím roce, který ona země následně zažila.

Dnes vidíme, že Covid-19 a nový koronavirus evidentně nezmizely, ale mutují a šíří se nahodile a podle nejasné logiky. Co však přetrvává, to je podivný přístup mainstreamových státních a veřejných autorit jak k pandemii, tak s odkazem na ni ke společnosti. Opatření se stále tváří, jako by jejich cílem bylo virus vymýtit, i když už je dávno jasné, že to není možné. Logické by tedy bylo napřít hlavní úsilí na léčbu nemoci Covid-19 a na rozšíření kapacit zdravotnického systému tak, aby byl schopen zvládat léčení ohrožených skupin obyvatelstva. To se však neděje. Stovky miliard dolarů se

vynakládají na program vakcinace globální populace neodzkoušenými vakcínami, zatímco léčba samotná a vývoj nových léků evidentně takovou globální prioritou nejsou. Přitom není vůbec jasné, jakou imunitu v těle očkovaných vakcinace opravdu zanechává, jak dlouho bude trvat a jak bude působit na různé mutace viru SARS-CoV-2.

Tento veskrze podivný a málo uspokojivý vývoj má po roce zkušeností s pandemií na atmosféru ve společnosti a na očekávání veřejnosti velmi negativní vliv. Stát s odkazem na pandemii fakticky zruinoval podnikatelský sektor, některé jeho části jako turismus, leteckou dopravu, pohostinství aj. fakticky svévolně zlikvidoval. Celou ekonomiku učinil prakticky závislou na státních dotačních programech a diskrétních rozhodnutích vlády.

Stát se chová jako za války a roztáčí obří dluhové financování svých explodujících výdajů bez ohledu na jejich udržitelnost a dlouhodobé důsledky.

Devastací podnikatelského sektoru a suspendováním občanských svobod pod záminkou ochrany společnosti proti pandemii na sebe stát strhl veškerou moc a podřídil jí na zjevně neomezenou dobu své občany. V zájmu údajné záchrany nejstarší generace a vážně nemocných, která se stejně nezdařila, nemilosrdně zničil existenci statisíců a miliónů ostatních, kteří novým koronavirem vážně ohroženi nebyli. Zcela vědomě a bez zaváhání vlády prakticky všech zemí rozvrátily své veřejné finance a bez ohledu na dosavadní stav svého zadlužení ho dále giganticky zvyšují. Lze bez přehánění říci, že veřejné finance byly vládnoucími elitami zcela plánovitě obětovány s evidentním cílem zakrýt míru devastace, kterou vládami uvalené lockdowny ekonomice a společnosti působí.

Roční trvání koronavirové krize už je docela dlouhá doba na to, aby se ve společnosti začaly vytvářet určité stereotypy chování a začaly formovat zájmy a očekávání, které odpovídají změně poměrů a znamenají faktické opuštění zásad svobodně tržní ekonomiky a politické demokracie.

Společnosti byla vnucena představa, že stát odpovídá za podmínky existence každého člověka, a proto mu musí také náležet odpovídající moc nad jednotlivci. Svoboda občana a jeho primární odpovědnost za svůj život a své štěstí byly s přispěním horlivě šířené koronavirové paniky odstraněny z piedestalu základních společenských hodnot. Pod vlajkou boje s pandemií se zavádí nový model společnosti, v němž je každý občan pouhým závislým klientem všemocného státu, na jehož dotacích existenčně závisí bez ohledu na to, zda je zaměstnancem či podnikatelem, který je zbaven svobody pohybu, který je možný pouze se státním souhlasem a jehož podřízení nové totalitě je viditelně demonstrováno veřejným zakrýváním obličeje a neustálým testováním.

Zavedení tohoto „nového nevolnictví“ je prováděno postupně, aby nebudilo masový odpor. Média ve společnosti šíří pocit, že stejně jako nemoc nesmí vést ke smrti, tak i podnikání nesmí vést ke krachu. Pod jejich vlivem lidé přestávají chápat, že existenční a podnikatelské riziko jsou přirozenou součástí svobodného života a že je odpovědností každého s nimi počítat a předcházet jim. Šíří se víra, že to má být stát, který musí jednoho každého chránit, sanovat, dotovat a všechny možné škody mu kompenzovat. Pojem podnikatelské riziko zmizel ze světa, bankrot není přirozenou součástí hospodářského života, ale nepřijatelnou anomálií, která – pokud nemá být řešena nástroji trestního práva – musí být sanována a kompenzována státem z veřejných prostředků. Pro parciální zájmy různých vlivných podnikatelských skupin může být tento vývoj příznivý, a proto proti etatizaci ekonomiky a jejímu postátňování nikdo neprotestuje.

Pomocí státních „protikovidových“ dotačních programů je vytvářena Potěmkinova vesnice zakrývající před veřejností šíří hospodářského rozvratu. Všechny „kurzarbeity“ a další dotační schémata uměle udržují zaměstnanost na pracovních místech, která již fakticky neexistují, a tak i v největší hospodářské krizi od války trvá nedostatek pracovních sil. Zombie firmy dál vegetují a sají veřejné prostředky. Celkový dopad tohoto vývoje na devastaci podnikatelského prostředí a svobodný trh je

fatální. Veřejnost při tom nabyla přesvědčení, že každý podnikatelský neúspěch musí být z veřejných zdrojů pokryt a sanován a že je to tak správně. Opozice se s vládou předhání v požadavcích na ještě štedřejší subvence a kompenzace všeho všem.

Předání veškeré moci ve společnosti do rukou státu a jeho byrokracie neprobíhá na rozdíl od komunistické minulosti cestou revoluční, ale evoluční. Už se nehovoří o revoluci ale o „resetu“ západní společnosti. Avantgardou nové společnosti už není dělnická třída, ale samozvané elity zaštitěné největším nadnárodním byznysem. Dnes jsou to ti nejbohatší, kteří volají po omezení soukromého vlastnictví a financují protikapitalistická hnutí.

Katalyzátorem zásadní společenské přeměny není rozvrat způsobený světovou válkou jako v minulosti. Její úlohu převzala globální pandemie a umělý společenský a hospodářský rozvrat, který byl kolem ní uměle vyvolán. Jeho specifickou vlastností je, že je vytvářen a udržován na dluh za veřejné peníze. Vlády eskalují své deficity nad rámec představitelného a centrální banky v rozporu se všemi dřívějšími pravidly tento dluh profinancovávají.

Měnová zásoba bobtná, ale inflace se nikdo nebojí. Má se za to, že to je hrozba minulých generací. Kvantitativní uvolňování, kursové závazky, odkup dluhopisů centrálními bankami, záporné úrokové sazby, to vše patří do arzenálu postupného zničení ekonomické základny starého řádu. Západní vyspělé ekonomiky v jejich důsledku dávno ztratily dynamiku, nejsou schopny restrukturalizace a ztrácejí konkurenceschopnost. Všudypřítomné jsou rostoucí cenové bubliny na trzích aktiv, především nemovitostí a akcií. Zrychlující se tištění extrémně laciných peněz udržuje toto letadlo při životě.

Náraz koronavirové recese tyto problémy dále zesiluje. Nejenom proto, že ti zadlužení se stávají ještě zadluženějšími. Úrokové sazby v této situaci ztratily jakýkoliv význam regulačního nástroje hospodářské politiky. Jejich zvýšení by znamenalo devastující pohromu pro veřejné rozpočty i firemní finance. Kdysi vyzývaná nezávislost centrálních bank se dnes stala fikcí. Byly podřízeny progresivistické politice, rezignovaly na snahu o vytváření a udržování zdravého finančního prostředí a plně se podílejí na progresivistickém ekonomickém aktivismu. Příkladem budiž aplikace zelené ideologie na regulaci fungování komerčních bank.

Extrémní měnová i fiskální expanze umožňují maskovat a zakrývat rozměr hospodářské katastrofy, kterou umělé globální zastavení ekonomiky přineslo a přinese. Obnovení rovnováhy a růstu dosavadními nástroji bude nesmírně obtížné, ne-li nemožné. Vše směřuje k nové, trvalé dominantní roli státu v ekonomice – státu, který na sebe vědomě bere úkol „resetovat“ hospodářství a prosadit změny dosavadních principů, na nichž stálo.

Inflace je v této situaci nevyhnutelnou budoucností, která jediná může redukovat zadlužení a obnovit rovnováhu na úkor úspor obyvatelstva. Bylo tomu tak vždy v přelomových dobách a dobře víme z historie, že žádný nadměrný válečný vládní dluh nebyl nikdy neinflačně splacen. Zadlužené jsou všechny hlavní západní velmoci, věřitelem je naopak nový globální rival Čína. Doba pro roztočení inflační spirály je tedy příznivá.

Inflace není jediným nástrojem, který silám usilujícím o globální reset hraje do karet. Pády firem, bankroty a krachy, které nastanou či budou hrozit po zastavení či omezení vládních dotačních penězovodů vyvolají potřebu přímého vstupu státu do ekonomiky. Znárodnění či jiné formy vstupu státu do konkrétních firem už však nebudou považovány za akt revolučního násilí, ale za odpovědný a široce schvalovaný krok, který umožní nastolit společenskou zodpovědnost, nediskriminaci a rovnost, stejně tak jako ekologické standardy. Kapitalistickému sobectví bude za potlesku všech učiněna přítrž.

Vše směřuje do poměrů, z nichž jsme pře více než třiceti lety s námahou vybředli. S novými hesly, novým nátěrem, ale stejnou podstatou. Bumázky, pasy, doložky a nejrůznější povolení a doklady – jak rychle už kolem nás znovu bují. Cenzura, udavačství, trasování, testování, hlášení, perlustrování – my starší si to stále ještě dobře pamatujeme. Je to vše kolem nás znovu a vše směřuje k tomu, že to s námi znovu zůstane. A je to při tom tak jednoduché, stačí pouze strašit dočasným zvýšením úmrtnosti nejstarších a nemocných občanů. Na cestu do nového otroctví se už vydáme sami.

Autor: PhDr. Ing. Jiří Weigl, CSc., výkonný ředitel Institutu Václava Klause

Zdroj: <https://www.institutvk.cz>